

ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ (Λουκ. 1, 1-25, 57-68, 76,80)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στην Πρέβεζα, στις 7/1/2007).

1. Ναι, αξίζει τον κόπο

Ο Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος, του οποίου εορτάζουμε το Γενέθλιο, είναι ένας άγγελος που σε όλη του την ζωή προσπάθησε να υλοποιήσει το αίτημα της Κυριακής προσευχής: «γεννηθήτω το θέλημά Σου, ως εν ουρανών και επί της γης». Αγωνίστηκε σε όλη του την ζωή να μην παραλείψει ούτε μία εντολή του Θεού, γιατί ήξερε ότι ο λόγος του Θεού είναι φως, οδηγός, σωτηρία.

Και αγωνιζόμενος ο Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος στην έρημο του Ιορδάνη για να τηρεί το θέλημα του Θεού, καταλάβαινε σιγά-σιγά όλο και περισσότερο, τι σημασία έχει να ξέρει κανείς να αφήνει το δικό του θέλημα για να ακολουθεί το θέλημα του Θεού. Καταλάβαινε ακόμα τι σημασία έχει, να αφήνει κανείς το δικό του θέλημα, για να δείξει την αγάπη του σε εκείνον που αγαπάει, σε εκείνον που θέλει να στηρίξει, σε εκείνον που θέλει να δυναμώσει. Και κάθε ημέρα που το έκανε αυτό, καταλάβαινε ότι για να μπορεί ο άνθρωπος να αφήνει το θέλημά του, χρειάζεται να βάλει πόνο και θυσία. Γιατί το πιο εύκολο στον άνθρωπο είναι να στρέφεται γύρω από τον εαυτό του, να θαυμάζει τον εαυτό του και να θέλει να γίνεται το δικό του θέλημα, έστω και αν ισοπεδώνει πολλούς ταυτόχρονα ανθρώπους.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος στο ερώτημα, αν πρέπει να αγωνιζόμαστε να κόβουμε το θέλημά μας και να νικάμε και να παραμερίζουμε τον εαυτό μας, έδινε απάντηση:

-Ναι, πρέπει! Εκατό τοις εκατό ναι!

2. Ιδού η ταπείνωση του Κυρίου μας

Αλλά ας έρθουμε στα δικά μας.

Άραγε έχουμε πρώτη προτεραιότητα, το συμφέρον του αδελφού μας; Αφήνουμε για χάρη του το θέλημά μας; Και πώς θα το πετύχουμε;

Η απάντηση είναι: Με την αγάπη, γιατί ο Θεός είναι αγάπη. Και εφάρμοσε πρώτος το σύνθημα, διδασκαλία Του: υποχωρώ από τα δικά μου από αγάπη για εκείνον που αγαπάω. Αφήνω την γνώμη μου και τον πόθο μου στην άκρη. Όσο πιο πολύ κοπιάζω, τόσο πιο πολλή αγάπη έχω. Όσο πιο πολλή θυσία κάνω και είμαι πρόθυμος να κάνω, τόσο πιο πολλή αγάπη έχω. Ο Άγιος Ιωάννης την διάκριση αυτή την ήξερε καλά από τον εαυτό του.

Μια ημέρα, λέγει το Ευαγγέλιο, είδε τον Χριστό να πηγαίνει προς το μέρος του. Βλέποντάς τον κατάλαβε ποιός είναι, και έμεινε εμβρόντητος. Παρέλυσε ο Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος, αυτός που κήρυττε τον τρόπο της σωτηρίας με την μετάνοια. «Μετάνοια» σημαίνει, αφήνω την γνώμη μου, ότι εγώ πρέπει να φροντίζω και να κοιτάζω τον εαυτό μου, το δικό μου θέλημα, και λέγω ότι πρώτο μου θέλημα πρέπει να έχω του Θεού το θέλημα: «γενηθήτω το θέλημά Σου, ως εν ουρανώ και επί της γης» Και τότε, όταν είδε τον Κύριο να πηγαίνει προς αυτόν, ο Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος κατάλαβε ότι ο Θεός κατέβηκε από τον ουρανό στην γη. Από τον θρόνο Του πήγε στον σταύλο, και από την υμνωδία των Αγγέλων γύριζε ανάμεσα στους ανθρώπους για να ακούει βλασθήμιες και ύβρεις.

Πόση είναι η ταπείνωση του Κυρίου και Σωτήρα μας! Πόση είναι η φτώχεια την οποία επέλεξε όταν κατέβηκε στον κόσμο, εν συγκρίσει με εκείνα που είχε; Πόσος ήταν ο πλούτος της αγαθότητός Του; Τι σήμαινε ότι ο Χριστός ταπεινώθηκε; Εδώ είναι το μεγαλύτερο μυστήριο της αγάπης του Θεού για μας. Όταν σκεφτόμαστε ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος για μας, σταυρώθηκε, υβρίστηκε και πέθανε για μας. Αυτό είναι το πέλαγος της αγαθότητός Του: Ταπεινώθηκε για να μας ανυψώσει.

3. Ο αγώνας του Προδρόμου δείχνει οδό σωτηρίας

Αν ο Χριστός έκανε όλα αυτά για μας, εμείς τι χρέος έχουμε;

Εσύ αδελφέ συνηθίζεις να «καταπίνεις» καμιά φορά «κάτι» στη σχέση σου με τον Θεό και με τον συνάνθρωπο; Λέγοντας «καταπίνεις» εννοούμε «υποχωρείς». Αφήνεις το δικό σου θέλημα για του Θεού το θέλημα ή θέλεις ακόμα και τον Θεό υπηρέτη των θελημάτων σου;

Έλεγε ένας Άγιος: «Θα ήθελα να εύρισκα ένα άνθρωπο που να είναι παράλυτος και άρρωστος σε όλο του το σώμα, να του δώσω το δικό μου σώμα και να

πάρω το δικό του». Ο ίδιος ήταν υγιέστατος και όμως έλεγε: «να του δώσω το σώμα μου, και να πάρω το δικό του». Αυτό σημαίνει αγάπη. Να μπορείς να δίνεις κάτι από τον εαυτό σου στον άλλον, που το έχει ανάγκη.

Στην παραβολή του ασώτου υιού, βλέπουμε ότι ο άσωτος υιός καταπάτησε το θέλημα του πατέρα του ολοκληρωτικά, δεν άφησε τίποτε όρθιο από το θέλημα του Θεού. Και όταν γύρισε πίσω ο πατέρας εκείνος, που συμβολίζει τον Πατέρα μας «τον εν ουρανοίς», τον δέχτηκε χωρίς να του κάνει καμία επίπληξη. Τον δέχτηκε λέγοντας «ότι ο υιός μου ούτος νεκρός ην και ανέζησε, και απολωλώς ην και ευρέθη» και έκανε την μεγαλύτερη χαρά για τον εαυτό Του.

Τι έκανε ο Θεός Πατέρας όταν δεχόταν τον άσωτο υιό Του επιστρέφοντα; Έδειξε για μια ακόμα φορά το μεγαλείο της αγάπης Του. Έκαμε την επιστροφή, την χαρά, την σωτηρία του γιού Του που τόσο τον είχε καταφρονήσει, χαρά Του. Και απέφυγε με κάθε τρόπο να κάνει εκείνο που είναι η εκδήλωση του εγωκεντρικού ανθρώπου: επιπλήξεις, παράπονα, επιτιμήσεις και ποινές. Ας θαυμάσουμε λοιπόν και εδώ την ταπείνωση του Θεού.

Αλλά υπάρχει και άλλη περίπτωση που ταπεινώνεται για μας ο Χριστός. Είναι τότε που πηγαίνει ο Θεός της δόξης, η πηγή της ευλογίας, να ζητήσει ευλογία από τον Πρόδρομο. Και του ζητά να απλώσει το χέρι του, να ακουμπήσει το κεφάλι Του να το ευλογήσει, όπως ευλογούσε όλους τους αμαρτωλούς. Και επιμένει ο Κύριος να τον βαπτίσει, σαν αμαρτωλό, για χάρη μας. Αν λοιπόν θέλουμε να μπούμε λίγο βαθύτερα στο μυστήριο της ταπεινώσεως του Χριστού και της ταπεινώσεως του Προδρόμου, ας αρχίσουμε να τα σκεφτόμαστε όλα αυτά λίγο βαθύτερα.

Ας σκεφτούμε ακόμα ότι ο αγώνας του Προδρόμου για την σωτηρία του, για να βάλλει σε τάξη τον εαυτό του, έγινε αφορμή όχι μόνο να αγιάσει ο ίδιος, αλλά οδήγησε στη σωτηρία και τους άλλους που τον πλησίαζαν. Το ίδιο και ο δικός μας αγώνας, όταν γίνεται σωστά, βοηθάει να ανοίξουν μάτια και άλλων ανθρώπων και να οδηγηθούν στο φως του Χριστού. Γι' αυτό πρέπει να φροντίζουμε να έχουμε καλωσύνη, ταπείνωση, υποχωρητικότητα, σιωπή. Πάνω σ' αυτά χτίζεται η αγάπη του άντρα με την γυναίκα του, του πατέρα με το παιδί του, του αδελφού με τον αδελφό του. Άλλωστε ο Θεός βάζει ένα συνεχές αίτημα στο στόμα μας γιατί λέγοντας την Κυριακή προσευχή, του ζητάμε: «γεννηθήτω το θέλημά Σου, ως εν ουρανών και επί της γης». Εδώ με την λέξη «γη» εννοούμε τον εαυτό μας. Να φροντίζω δηλαδή και εγώ να κάνω το θέλημα του Πατέρα μας του επουράνιου με τόσο ζήλο όσο έχουν οι άγγελοι στον ουρανό.

Να μας φωτίζει ο Θεός να μας οδηγεί και να μας δυναμώνει σ' αυτό τον όμορφο δρόμο και σ' αυτή την ωραία απόφαση. Αμήν.-